

Az evangélium nyeresége (profitja)

Köszöntés: Akkor Péter ezt kezdte: „**Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom nektek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit én értem és az evangéliumért, aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövő világon pedig örök életet. Sok első pedig lesznek utolsók, és sok utolsók első.** Márk 10:28 – 31.

Alapige Lukács 19: 11 – 27

Bibliaolvasás: ApCsel 26: 1 – 32

Köztudott, hogy Urunk példázatokban tanított, hogy azok, akik nem hisznek nézvéen ne lássanak, hallván ne értsenek, meg ne térjenek, s meg ne gyógyuljanak. A tanítványoknak viszont sok példázatot megmagyarázott, de a tálentumok (Máté), vagy a minák (Lukács) példázata nem tartozik az Úr által megmagyarázott példázatai közé. Örökkévaló Urunk azt is mondja anyaszentegyházának, hogy akinek van füle, hallja, hogy mit mond a Lélek a gyülekezetnek. Isten tehát szól, de csakis a Lélek által lesz fülünk a meghallásra és befogadásra.

Máté evangélista ezt a példázatot az Ő váratlan, meglepetésszerű visszajövetelével kapcsolatosan mondta el, azt hangsúlyozva, hogy az Isten népének bármikor készen kell lennie dicsőséges Ura fogadására és arra, hogy ki-ki felelősséget vállalva számoljon be hite tetteiről. De vajon talál-e hitet az Úr, amikor visszajön?¹

Hit volt akkor is, de milyen hit? Lukács elbeszélése szerint a Jézus körüli tömeget az foglalkoztatta, hogy az Úr úgymond most fogja helyreállítani az országot, átvenni a hatalmat és uralkodni. Ez közvetlenül a virágvasárnapi bevonulás előtt történt. Amikor tehát ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal volt tele a szívük, Jézus arról kezdett beszélni, hogy mielőtt bárki rész kaphatna a Krisztus királyságából, országokat, királyi trónokat, tartományokat és városokat, ki kell állnia a bizalom és hűség tűzpróbáját.

A példázat szerint az előkelő ember, mielőtt egy távoli országba utazott volna rábízta vagyonát tíz szolgájára, hogy kereskedjenek tulajdonával, míg vissza nem jön. Mit tett? Minden vagyona sáfáraivá tette azokat a szolgáit. Azt parancsolta nekik, hogy mindazzal, ami nem az övék, ami természeténél fogva láthatatlan és megfoghatatlan, sáfárkodjanak a nem látható Uruk és Gazdájuk nagyobb dicsőségére, kinek csak eltávozása biztos, visszatérése annál kétségesebb és bizonytalanabb.

Jézust ismerve tudjuk, hogy nem a pénz szolgálatáról tanít, sokkal inkább a bizalom, hűség és szeretet iskoláját hasonlítja a kereskedelemhez, pontosabban a sáfársághoz. Ha ízig-vérig kereskedők lennének, példának okáért valamelyik pénzmágnás brókerei, sokkal jobban értenék Urunknak ezt a példázatát, hogy itt a teljes értékű bizalomról és elköteleződésről tanít bennünket Mesterünk. A hűség és bizalom tehát minden sáfársággal kapcsolatos példázatában benne van, mert az a sáfárság követelménye, sőt szerves része. Ha pedig ezeket a tanításokat tartalmuk, üzenetük és gondolati vonalvezetésük szempontjából sorba szeretnénk rendezni, akkor a tálentumok-minák példázata megelőzné a hűtlenségéért bevádolt hamis sáfár példázatát. (Lk 16: 1- 9) Az Úr így foglalta össze nekünk a hamis sáfár példázata lényegét:

Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízna reátok az igazi [kincset]? És ha a másén hívek nem voltak, ki adja oda nektek, ami a tiétek?

¹ Luk 18:8 Mondom nektek, hogy bosszút áll értük hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. Hallották pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők voltak; és csúfolták őt. (Lk 16: 10 – 14)

Aprópó, ki szeretne egy ilyen névtelen, láthatatlan gazdagságánál fogva nagyhatalmú pénzmágnásnak a pénzbefektetési menedzsere lenni? Hozzáteve még azt is, hogy tisztában vagy urad szándékával, minden törekvéssel, hogy pénzével és hatalmával királyságot szerez magának, tartományok és városok felett fog uralkodni. Ki az tehát, aki egy ilyen elszánt embernek a szolgálatába áll? Nem csoda, hogy a példázatban sokan meg akarták akadályozni ezt a veszélyesnek ítélt ámokfutást, ahogy egykor a József bátyjai is meg akarták hiúsítani áomlító testvérük ambícióit. Ne felejtsük el ezeket az arcokat! Ők is tisztában voltak annak a példázatbeli nemes embernek a szándékaival és törekvéseivel. Jól tudták, hogyha nem tesznek ellene valamit, megvalósítja minden célját.

Az ember Fia Jézusra alkalmazva ezt, döbbenetessé válik számunkra a példázat üzenete, ami a következő: A Napnál világosabban tudod, hogy mi az ember Fia Jézus szándéka és törekvése. Ezen felül az ige által még egy olyan állapotba is kerültél Krisztus előtt, hogy szembe kell nézned ezzel a tudásoddal, ami azt jelenti, hogy el kell döntened, hogy akarod-e, hogy Ő uralkodjon tejhatalmú királyként feletted, vagy nem.

Hasonlót éltek át a nemes embernek szolgálói is, hiszen amikor a markukba tartották gazdájuk ezüstjét, nem pusztán pénzt szorongattak a kezükben, sokkal többet: uruk sorsát, életét, tekintélyét, hírnevét, becsületét és azon ígérletét, hogy nemesemberként látják őt elmenni, de teljhatalmú királyként kell készülniük őt visszafogadni, sőt ők lesznek visszajövetele útjának elkészítői, azok, akik minden embert emlékeztetnek a királyi dicsőségben visszatérő úrra.

Ennek az emlékeztetésnek és útkészítésnek egyetlen egy formája van a mindhalálig hűséges sáfárság!

A példázatban elhangzott egy kiváltképpen áldott üzenet a nemes ember minájának természetéről. Így szól ez az igében.

„Jött az első, és azt mondta: Uram, **a (te) minád** tíz minát nyert! (...) A második azt mondta, hogy Uram, a minád öt minát nyert.”

Kérdezzük meg! Mit bízott ránk Urunk, ami így képes gyarapodni? Mi van ebbe a törekeny cserépedénybe elrejtve, aminek ilyen mina, azaz gyarapító (József név jelentése) természete van?

Hallgassuk meg, hogy mit válaszol erre a kérdésre Urunk egyik legkiválóbb sáfára!

„Annak okáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és **nem is hamisítjuk meg az Isten ígését**, de **a nyilvánvaló igazsággal** kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt. Ha mégis leplezett **a mi evangéliumunk**, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák **a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát**, aki az Isten képe. Mert **nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust**; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott **világosságot a mi szívünkben** az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.”²

A mina tehát Pál értelmezésben a Krisztus élő és valós személyével egybekapcsolt dicsőséges evangéliumot jelenti. Ennek az evangéliumnak az a természete, hogy

² 2Kor 4:1 – 7.

embereket térít meg és tesz nem pusztán evangélium hallgatókká, hanem világossággá, a Krisztus arcának tükörképeivé, a Jézus tanítványaivá is.

Nos, ezt az evangéliumot becsomagolni egy kendőbe, vagy elásni, eltakarni úgy gondolom, hogy a legnagyobb hűtlenség a mi Urunkkal szemben.

Ne feledd! Krisztus saját szavaid alapján ítél meg! (Tamás) Ha eddig nem érezted súlyát ennek az ígének, akkor éppen itt az ideje, hogy elgondolkodjál felette. Hogy gondolkodsz az ígéről, az evangéliumról, a gyülekezetről, a szolgálatról, az ige szolgájáról, látható lelki vezetődről, az anyaszentegyházról?

A példázatbeli szolga úgy gondolkodott gazdája rá bízott minájáról, hogy az nem képes minát fialni, legjobb lesz elásnia azt. Műemléki szakértőként cselekedett. Magyarországon rendkívül sok régészeti feltárást úgy visszatemetnek, hogy szinte senki nem vesz tudomást róla. Bezárt szobákban, sárga papírok, foszladozó fotók, porosodó leletek, vagy a föld mélye őrzi azt, ami közkinccsé lehetett volna. Ez a konzerválás teljesen értelmetlen gyakorlata! Pontosan ez az, amit nem lenne szabad tennünk nekünk, tanítványoknak. Krisztusnak és az evangéliumnak egyetlen létmódja van a hűséggel prédikált és hitelesen továbbadott ige!

Lehet, hogy valaki azt kérdezi mindezek után is, hogy vajon miért olvastam fel a bibliaolvasás során egy egész fejezetet az Apostolok cselekedetei könyvből? A válasz egyszerű. Azért, mert ezt a könyvet és benne azt a történetet helyezte az Úr a szívemre, hogy szemléltessem vele Krisztus elszánt és hűséges sáfárát, azt a szolgát, aki hű a kevesen, hogy a sokon is hű lehessen; és aki hűséges a „hamis mammonon”, hogy az igazi kincs esetében is hűséges lehessen. Aki másén hűséges, hogy a jutalomként elnyert sajátján is hű lehessen.

Olyan gazdag üzenetben az Apostolok Cselekedete könyv és annyira tanúságos benne Pál bizonyoságtétele. Bátorítok mindenkit, hogy elolvassa forgassa a szívében. Lássuk meg és ismerjük meg, hogy azt a Pált semmi nem tántoríthatta el attól, hogy Krisztust prédikálja. Kinevették? Igen. Megfenyegetve megfélemlítették? Igen. Holtra verték? Igen. Bebörtönözték és megkínózták? Igen. Ígétek neki pénz és karriert csak hogy lemondjon Jézusról? Igen! Vitába szálltak vele, hogy bebizonyítsák az evangélium bolondságát, vagy botrányosságát? Igen. A világ és az ördög mindent bevetett ellene, de ő nem tehetett, hogy megtagadja a megfeszített Krisztust, aki feltámadt a halottak közül és királyok királyaként fog visszajönni, ítélni élőket és holtakat. Ez az én feladatom és küldetésem is! Ámen.

Vörösberény, 2015. február 8.